

JULIE WERD OP HAAR 56STE BOERIN

'Iedereen verklaarde me voor gek'



Zo'n 34 jaar woonde ze in hartje Amsterdam, toen gooide Julie (56) het roer om. Ze verruilde de drukke stad voor een boerderij op het platteland. "Ondanks het harde werk en de vele tegenslagen heb ik er nooit spijt van gehad."

Julie: "Het was geen liefde op het eerste gezicht toen ik het grote, vervallen huis waarin ik nu woon, voor het eerst zag. Ik was al twee jaar op huizenjacht en had al heel wat boerderijen bekeken in onder andere Groningen, Aalte, Zwolle en zelfs de Franse Dordogne, maar op de een of andere manier zag ik bij deze oude boerderij in Noorbeek, vlak bij Maastricht, voor het eerst potentie. Hoewel het pand veel achterstallig onderhoud had en meerdere lekkages, had de boerderij ook iets wat ik niet kon verklaren. Mijn gevoel zei dat het goed zat. En dus zette ik de stap naar het grote onbekende..."

Vrije natuur

Julie was 22 jaar toen ze als student in Amsterdam ging wonen. Ze was direct verliefd op de stad en werkte na haar studie als yogadocent op verschillende locaties in het centrum. Haar woning was niet groot, een tweekamerappartement waarvan ze één kamer als bed & breakfast had ingericht, maar groot genoeg voor haar en haar vriend Paul met wie ze al jaren een latrelatie heeft. Op zich had ze het allemaal prima voor elkaar, maar toch...

Ergens kriebelde het om Amsterdam te verlaten en op een heel andere plek helemaal opnieuw te beginnen. "Het is nooit een impulsief plan geweest om op latere leeftijd mijn leven om te gooien. Het was meer een logische stap die zich in de loop der jaren ontwikkelde. Mijn leven in de drukke stad was een afgerond verhaal en hoewel ik me er al die jaren prima had vermaakt, kreeg ik de afgelopen twee jaar meer en meer de behoefte om me in de vrije natuur te vestigen. Ik wilde meer rust in mijn hoofd. Wellicht had die behoefte ook te maken met het feit dat ik veel mensen in mijn omgeving zag omvallen door nare ziektes. Het zorgde ervoor dat ik me ging afvragen wat ik zelf graag wilde doen met de tijd die ik nog had. Was ik nog steeds gelukkig met het leven dat ik leidde of was het tijd voor iets nieuws? Ik hoefde er eigenlijk niet over na te denken, want ik wist het antwoord al voordat ik mezelf de vraag had gesteld.

Het was tijd om de stad te verlaten en mijn leven anders in te gaan richten. Ik had al die tijd op verschillende locaties yogales gegeven, maar hoe mooi zou het zijn als ik in alle rust en in een prachtige omgeving mijn eigen yogastudio kon openen waar ik gasten ook nog een tijdelijk verblijf kon aanbieden? Paul vond het direct een leuk plan. We hebben een fijne en vrije relatie en hij vond het geen enkel probleem als ik ergens verder weg ging wonen. Zelf had hij ook wel behoefte aan wat meer rust, maar de stap om ook de stad te verlaten, was voor hem nog iets te groot. Hij wilde me graag helpen, en in de toekomst ook samenwonen.

Ik zag het dus al helemaal voor me. Maar waar precies, dat wist ik alleen nog niet."

Aangenaam verrast

"Wellicht naïef, maar ik dacht dat ik zo een nieuw huis zou vinden. Ik heb geen kinderen en hoefde dus met niemand rekening te houden. Daarnaast had ik niet echt een voorkeur voor een bepaalde plek, dus zo moeilijk moest het niet zijn, toch? De huizenprijzen op het platteland zijn bovendien ook heel anders dan in Amsterdam, dus ik had door de verkoop van mijn appartement wel wat te besteden. Toch bleek de zoektocht moeilijker dan gedacht. Ik voelde gewoon nergens direct een klik. Tot ik begin vorig jaar mijn huidige huis bezocht. Ik had het al voorbij zien komen op Funda, maar was in eerste instantie niet echt enthousiast. Het huis was groot en had potentie voor de dromen die ik graag wilde waarmaken, maar er

'MIJN LEVEN IN DE STAD WAS EEN AFGEROND VERHAAL, IK HAD BEHOEFTE AAN MEER RUST IN MIJN HOOFD'

moest ook veel aan gebeuren en ik had geen idee of ik dat wel kon. Daarom ondernam ik niet direct actie om het huis te bekijken. Paul was wel erg enthousiast, dus zijn we uiteindelijk onder het mom van 'kijken kan geen kwaad' toch gaan kijken. Na twee uur rijden was ik aangenaam verrast door wat ik aantrof. Ja, het huis en de herberg ernaast bevonden zich in een slechte staat. De herberg waarin ik mijn yogastudio wilde openen telde

>

vijf slaapkamers met acht stapelbedden per kamer en alles was uitgewoond en door-gerookt door een oude open haard. Maar... op de drie hectare grond stond ook een oude appelboomgaard met veertig bomen en daar was ik meteen verliefd op. De sfeer en de ruimte die het land boden, zorgde ook voor rust in mijn hoofd. En toen besepte ik: dit is de plek waar niet alleen mijn gasten in alle rust tot zichzelf konden komen, maar ik zelf ook. Dit was mijn nieuwe huis."

De grote verbouwing

Toen de koop eenmaal rond was, kon de grote verbouwing beginnen. "Omdat ik bij velen bekendstond als een echt stadsmens, verklaarde een groot deel van mijn vrienden me voor gek dat ik Amsterdam verliet. Ze waren bang dat ik spijt zou krijgen of me in mijn nieuwe woonplaats zou gaan vervelen. Zelf vond ik het ook best spannend. Niet dat ik bang was voor spijt, ik twijfelde vooral of ik het wel zou kunnen in mijn eentje. Een verbouwing van een gigantische boerderij... Ik had geen idee waar ik moest beginnen. En dan had ik het nog niet eens over de appelboomgaard, want ik had nog nooit iets geteeld. Maar goed, eerst moest

vredesnaam aan was begonnen, maar gelukkig kon Paul goed relativeren. 'Het huis staat er toch nog gewoon?' zei hij dan als ik hem weer eens in tranen belde omdat ik het even niet meer zag zitten. 'Je moet vertrouwen hebben. Er is niks wat niet kan worden opgelost.' En daar had hij natuurlijk helemaal gelijk in."

Eigen appelsap

Na de flinke verbouwing werd de yogastudio zes maanden later eindelijk geopend. Ook het gerenoveerde gastenverblijf was tegen die tijd klaar. Ondertussen heeft Julie zich in het kleine jaar dat ze er woont ook ontpopt tot heuse appelboerin.

"Nou, een echte appelboerin wil ik mezelf niet noemen, hoor. Daar heb ik nog niet alle kennis voor, maar ik heb me er wel in verdiept én ik netwerk als een gek. Het onderhouden van een appelboomgaard is best hard werken, maar dat hoort ook bij het boerenleven. Toen ik hier net kwam wonen, stond alles binnen een paar maanden volop in bloei, dus toen had ik er nog niet zo veel omkijken naar. Maar na de zomer waren de meeste appels rijp om geplukt te worden en dat heb ik toen samen met vrijwilligers gedaan. Na een heel weekend plukken, hadden we bijna duizend kilo appels! Die oogst heb ik laten persen door een ondernemer in België en nu heb ik mijn eigen lijn met achthonderd flessen van het heerlijkste, meest biologische appelsap. Mijn grote trots, want ik zie de appelbomen echt als mijn schatten. Bovendien geeft het zo'n voldaan en fijn gevoel als je de hele dag letterlijk je handen uit de mouwen hebt gestoken!"

Gelukkiger dan ooit

Nu Julie al bijna een jaar in haar eigen boerderij woont, kijkt ze met volle tevredenheid terug op haar levensverandering. "Het was een grote stap om hiernaartoe te verhuizen. Ik was niet ongelukkig in Amsterdam, maar het afgelopen jaar is voor mij vooral een leerzame confrontatie met mezelf geweest. Door in mijn eentje naar de andere kant van het land te verhuizen, stapte ik uit mijn comfortzone, want ik had nog nooit een huis verbouwd, laat staan een grote appelboomgaard beheerd. Van tevoren wist ik dus ook: wat ik nu ga doen, daar ben ik niet goed in, maar ik wil wel leren de controle meer los te laten en meer op mijn intuïtie te vertrouwen. En dat is gelukt. Ik ben gelukkiger dan ooit en ik mis Amsterdam totaal niet. Ik ben er nog een paar keer per maand als ik naar Paul toe ga, maar we brengen de meeste tijd door in Noorbeek. In de toekomst komt hij bij me wonen, maar tot die tijd blijft hij nog in Amsterdam voor zijn werk. Omdat mijn yogawerkzaamheden inmiddels goed lopen, heb ik veel meer tijd voor het bewerken van mijn land. Ik wil graag iets voor de omgeving betekenen, dus binnenkort ga ik een voedselbos aanleggen. Het lijkt me geweldig om mijn eigen fruit en groente te telen. Ook ben ik momenteel bezig met kleine, ambachtelijke winkeliers om mijn appelsaplijnen te verkopen. Het is écht het lekkerste appelsap dat ik ooit gedronken heb, dus ik zou het te gek vinden als ik het met anderen kan delen!"

'OP DIE DRIE HECTARE STOND EEN APPELBOOMGAARD, IK WAS OP SLAG VERLIEFD'

het huis op orde, daarna kwam de rest. Samen met Paul pakte ik alles aan. In maart 2019 kreeg ik de sleutel en we gingen direct aan de slag. Dagenlang stripten we alles totdat er van binnen bijna niks meer over was. Het waren lange dagen, maar langzaam werd alles in zijn glorie hersteld. We legden nieuwe vloeren, verfden de muren en repareerden de vele lekkages. Helaas bleken de lekkages een groter probleem dan verwacht. Hadden we het ene gat gedicht, ontdekten we weer een nieuwe. Hiervan raakte ik nogal ontregeld. Ik ben best een controlfreak, dus voor mij leek het of er geen einde aan kwam. Regelmatig vroeg ik me af waar ik in

REAGEREN?

Heb jij ook het roer omgegooid en wil je je verhaal delen? Mail het naar post@vriendin.nl.





'Het geeft zo'n
voldaan gevoel
om letterlijk
je handen uit de
mouwen te steken'

